



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **A. C.**, narozený dne x
státní příslušností x
bytem v ČR: x

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2021 č. j. OAM-51/LE-BA02-K01-2021

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný nezjistil stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, nepřihlížel pečlivě ke všemu, co vyšlo v řízení najevo a v odůvodnění neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů a výkladu ustanovení zákona o azylu. Upozornil na to, že se do země původu nechce vrátit z důvodu, že tam je mafie a

nemá rád ruskou politiku, pokoušel se podnikat, ale nešlo to, protože všude bylo nutné platit úplatky. V Moldavsku nemá žádnou rodinu, jelikož jeho sourozenci žijí v USA a jeho partnerka je občanka České republiky. Měl za to, že žalovaný nesprávně uzavřel, že jediným důvodem žádosti o mezinárodní ochranu byla jeho snaha nadále pobývat na území s partnerkou. Posouzení možnosti vnitřního přesídlení v rámci Moldavska, které provedl žalovaný, považoval za nedostatečné. Hodnocení rodinného a soukromého života neměl za dostatečně důsledné, kdy odůvodnění žalovaného považoval za irelevantní, neboť není podstatné, kdy svůj vztah s partnerkou založil.

3. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasil, neboť dle jeho názoru neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpověď žalobce, shromážděné informace o zemi původu a na vydané rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky jako správního orgánu, který postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu, a proto na rozdíl od žalobce nepovažoval napadené rozhodnutí za vadné, nesprávné či nezákonné. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
6. Správní spis obsahuje pro danou věc tyto podstatné dokumenty: žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 20. 4. 2021, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 27. 4. 2021, informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 103426-6/2021- LPTP ze dne 3. 3. 2021, informace Ministerstva vnitra ČR OAMP Moldavsko Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 6. 4. 2021, informace OAMP Bezpečnostní a politická situace v samozvaném Podněstří ze dne 29. 11. 2019, žalobou napadené rozhodnutí č. j. OAM-51/LE-BA02-K01-2021 ze dne 7. 6. 2021.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 20. 4. 2021 žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany. Ke své žádosti uvedl dne 27. 4. 2021, že je moldavské národnosti a státní příslušnosti a je schopen se dorozumět rusky, moldavsky, bulharsky a anglicky. Hlásí se k x náboženství a nemá žádné politické přesvědčení. Je svobodný a bezdětný, ve vlasti naposledy žil v roce 2016 nebo 2017 ve městě x. Před příjezdem do České republiky žil tři roky v ukrajinské x. Do České republiky přicestoval dne 6. 12. 2019. Jako důvod své žádosti uvedl, že se zamiloval do české dívky a s partnerkou spolu rok žijí v Praze.
8. Při pohovoru dne 27. 4. 2021 sdělil, že byl v České republice zadržen pro nelegální pobyt, po svém příjezdu v roce 2019 byl na území tři měsíce na základě bezvízového styku a následně už nelegálně. Zůstal v České republice, protože si zde našel lásku. V Moldavsku se živil jako fotbalista, kdy procestoval celé x. Když žil na x, tak se živil jako svářeč. Svoji současnou partnerku zná žalobce ode dne 23. 2. 2020 a ode dne 1. 5. 2020 žijí ve společné domácnosti. Bydlí spolu v centru x, chodí na společné procházky a výlety. Uvedl, že ve vlasti neměl problémy se státními orgány. Všichni jeho sourozenci i rodiče žijí v USA, takže v x nemá

nikoho, s kým by mohl bydlet. Doplnil, že pochází z x, které je fakticky pod správou Ruska. K problémům v x sdělil, že tam musel často platit úplatky, když se snažil podnikat, a také, že nemá rád ruskou politiku.

9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

10. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
11. Podle ust. § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
12. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
13. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
14. Městský soud v Praze úvodem připomíná, že pouhý výčet zákonných ustanovení, které měl žalovaný dle žalobce porušit, nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018 č. j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body).
15. Městský soud má za to, že žalovaný zjistil řádně skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za tímto účelem provedl s žalobcem pohovor, při kterém mu umožnil sdělit všechny podstatné skutečnosti týkající se zejména důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, opuštění vlasti a jeho života v zemi původu. Žalovaný také shromáždil dostatek aktuálních a relevantních informací o zemi původu žalobce a také zaznamenal do protokolu pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, který byl s žalobcem proveden dne 27. 4. 2021. Soud je přesvědčen o tom, že žalovaný postupoval v souladu se všemi ustanoveními správního řádu.
16. Stěžejní námitkou žalobce bylo, že by rozhodnutí bylo nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného a soukromého života. Jak konstantně Nejvyšší správní soud zdůrazňuje ve své judikatuře (např. usnesení ze dne 22. 7. 2014, č. j. 9 Azs 117/2014 - 93, či ze dne 28. 6. 2018, č. j. 4 Azs 237/2017 - 30), azyl je výjimečný institut konstruovaný za účelem poskytnutí ochrany tomu, kdo z důvodů v zákoně stanovených pociťuje oprávněnou obavu z

pronásledování ve státě, jehož je občanem. Zákon o azylu umožňuje udělení mezinárodní ochrany pouze ve výjimečných případech, v nichž je žadatel ve své zemi původu „pronásledován za uplatňování politických práv a svobod“ [§ 12 písm. a) zákona o azylu] či má „odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů“ [§ 12 písm. b) zákona o azylu].

17. Žalovaný se na str. 3 až 5 napadeného rozhodnutí podrobně zabýval tím, zda jsou dány důvody pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Vyjádřil se ke všem skutečnostem, které žalobce uvedl při svém pohovoru, k důvodům, pro které podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Uzavřel, že nebylo zjištěno, že by žalobce byl ve své vlasti pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo že by měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Městský soud v Praze se s hodnocením žalovaného ztotožňuje a plně na něj odkazuje. Žalobce ve svých výpovědích ani jednou neuvedl případ, kdy by vůči jeho osobě došlo k jednání, které by se dalo považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu.
18. Podle zdejšího soudu z okolností případu plyne, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany účelově, veden především snahou o legalizaci svého pobytu v České republice. Soud především upozorňuje na to, že žalobce tuto žádost podal až v situaci, kdy neměl pobytové oprávnění a byl přímo ohrožen správním vyhoštěním. Dále v této souvislosti Městský soud v Praze odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2018 č. j. 9 Azs 397/2017-66, ve kterém kasační soud uvedl: „*Důvodem, pro který stěžovatel požádal o mezinárodní ochranu, je jednoznačně snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. O mezinárodní ochranu totiž požádal, až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005 - 43, vyslovil, že „[i]nstitut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu. Udělení azylu lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek. Legalizace pobytu se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného pobytu na území ČR není v žádném případě důvodem pro mezinárodní ochranu formou azylu.“* K obdobným závěrům dospěl také v rozhodnutích ze dne 19. 10. 2006, č. j. 7 Azs 234/2005 - 48; ze dne 12. 10. 2006, č. j. 6 Azs 297/2005 - 53; nebo ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69.“ Přestože žalovaný vyhodnotil žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako účelovou, tak se zcela v duchu judikatury Nejvyššího správního soudu zabýval i dalšími důvody, pro které by případně mohlo žalobci v zemi jeho původu hrozit nebezpečí.
19. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018 č. j. 6 Azs 6/2018-33: „Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS). V případě stěžovatele přitom žalovaný vůbec neshledal důvod hodný zvláštního zřetele, bez něhož je jeho správní vyloučení ohledně udělení humanitárního azylu vyloučeno. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Jak Nejvyšší

správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně ‚nehumánní‘ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“

20. Žalovaný se na str. 6 napadeného rozhodnutí vypořádal též s tím, zda byly splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu. Uvedl, že se zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Uvedl, že je dospělou, zdravou a plně právně způsobilou osobou, která byla a je schopna si zajistit prostředky na své životní potřeby prací. S ohledem na uvedené žalovaný konstatoval, že neshledal, že by v případě žalobce byly dány skutečnosti, pro které by bylo namísto udělit humanitární azyl podle ust. § 14 zákona o azylu. Městský soud v Praze považuje učiněné hodnocení za dostatečné, dodává, že rodina žalobce žije v USA a vztah žalobce s jeho přítelkyní v době podání žádosti o mezinárodní ochranu trval cca jeden rok a nejedná se tedy o dlouhodobý vztah vysoké intenzity, nebyl tak naplněn neurčitý právní pojem „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv.
21. Žalovaný se na str. 7 napadeného rozhodnutí zabýval tím, zda jsou dány důvody pro udělení doplňkové ochrany. Pokud jde o důvod pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. a) zákona o azylu, tak z ničeho nevyplývá, že by žalobci mohla hrozit vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, jelikož s ním není vedeno žádné řízení, na základě kterého by mohl být k takovému trestu odsouzen a od roku 1999 platí na výkon trestu smrti moratorium.
22. Co se týče důvodu pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu, žalovaný správně poukázal na to, že žalobce neměl potíže s orgány v Moldavsku, ani Podněstří a že neuvedl ani žádné jiné skutečnosti, ze kterých by bylo možné dospět k závěru, že by mu v případě návratu do Moldavska reálně hrozilo nebezpečí vážné újmy. Z informací o zemi původu je také zřejmé, že žalobce nemůže být v případě návratu stíhán pouze za svou žádost o mezinárodní ochranu. Žalovaný tedy neshledal, že byly naplněny důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu.
23. Pokud jde o otázku, zda jsou v posuzované věci důvodné obavy, že by žalobci hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy spočívající v mučení nebo nelidském či ponižujícím zacházení nebo trestání, či vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti v důsledku svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu [ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) a c) zákona o azylu], žalobce v průběhu správního řízení neprokázal, ani jinak nedoložil jakékoli problémy s moldavskými státními orgány či bezpečnostními složkami, které by ve vlasti měl, nebyl v zemi původu trestně stíhán, z Podněstří opakovaně vycestoval zcela legálně a bez problémů. Žalovaný se zabýval i bezpečnostní situací v Moldavsku, zejména v Podněstří, k čemuž shromáždil dostatek podkladů, přičemž nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí vážné újmy. Žalobce má také možnost využít institutu vnitřního přesídlení a usadit se tak v části země,

kde se bude cítit bezpečně. S hodnocením žalovaného Městský soud v Praze souhlasí, považuje ho za dostatečné a zcela přezkoumatelné.

24. Městský soud v Praze má dále za to, že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, nebyl tak naplněn ani důvod pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu. S ohledem na zjištění učiněná ve správním řízení a na tvrzení žalobce, nepředstavuje neudělení mezinárodní ochrany nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Zdejší soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 32 Az 9/2017 ze dne 22. 2. 2018, ve kterém je uvedeno, že: „*k zásahu do rodinného a soukromého života obvykle dochází až v případě správního vyhoštění, s nímž je spojena i doba znemožňující cizinci vstup na území České republiky. Právě dlouhodobý zákaz pobytu totiž může v některých konkrétních případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života. Naopak neudělení některé z forem mezinárodní ochrany většinou neznámá, že by cizinec nemohl na území České republiky po delší dobu pobývat, a má tudíž možnost příslušné povolení k pobytu opět získat a do České republiky se prakticky obratem vrátit. Zpravidla tak neudělení mezinárodní ochrany nebude znamenat natolik intenzivní zásah do rodinného a soukromého života, aby bylo možné uvažovat o rozporu s čl. 8 Úmluvy. Nejvyšší správní soud ovšem rovněž připomenul, že „[p]ři posuzování důvodů znemožňujících vycestování cizince by byl výjimkou z výše uvedených závěrů pouze případ, kdy by si stěžovatel vytvořil na území ČR takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR.“* V posuzovaném případě dle městského soudu zcela jistě nedojde pouhým vycestováním k nepřiměřenému zásahu do rodinného a soukromého života, neboť se jedná o vztah krátkého trvání, kdy žalobce s partnerkou nemají žádné potomky a nejsou na sobě ani nijak existenčně závislí. Případné vycestování žalobce bude pouze na časově omezenou dobu, kdy jeho partnerka může žalobce navštěvovat a mohou také udržovat vztah na dálku. Žalobou napadeným rozhodnutím tedy nemůže dojít k zásahu, který by byl nepřiměřený.
25. K otázce trvalosti partnerského vztahu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015-35: „*Trvalost partnerského vztahu je přirozeně možné dovodit především ze samotné délky vztahu, z předpokladatelného budoucího vývoje vztahu a vůle partnerů ve vztahu setrvat. Významným vodítkem pro její posouzení mohou být informace, kdy vztah vznikl, za jaké situace, jak dlouho již vztah trvá, jak se v průběhu času vyvíjel a jaké významné okolnosti jej provázely. Stejně tak důležité je ale posouzení, zda partneři plánují společnou budoucnost, přemýšlejí již o konkrétním budoucím uspořádání vzájemných poměrů a znají i individuální plány svého partnera. Jinými slovy, kvantitativní stránka vztahu pro účely § 15a odst. 3 písm. b) cizineckého zákona je zpravidla naplněna tehdy, pokud lze u posuzovaného vztahu již mluvit o určité společné minulosti a zároveň vše nasvědčuje tomu, že vztah bude i v budoucnosti nadále pokračovat. Při posuzování trvalosti partnerského vztahu má ovšem primární význam samotné plynutí času, které svědčí ve prospěch trvalosti vztahu, pokud pouto mezi partnery dosahuje stále dostatečné intenzity. Je třeba upozornit na to, že samotnému pojmu společné domácnosti je inherentní určitá „trvalost“ takového soužití (viz Eliáš, K.: Domácnost, in: Ad notam, č. 3/2007, str. 70). Pokud vykládané ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) 7 cizineckého zákona přidává k této základní „trvalosti“ obsažené v pojmu společná domácnost požadavek trvalosti vztahu mezi cizincem a občanem EU, pak tomu nelze rozumět jinak, než že se jedná o požadavek určité kvalifikované trvalosti.“*
26. Dále soud uvádí, že žalobce v pohovoru uvedl, že na území schengenského prostoru přicestoval v roce 2019 na základě bezvízového styku s povolenou dobou pobytu na 3 měsíce

a byl si vědom skutečnosti, že zde poté zůstal nelegálně. Z toho vyplývá, že žalobce na území Evropské unie, potažmo České republiky pobývá neoprávněně po celou dobu trvání jeho vztahu s přítelkyní. K tomuto lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2018 č. j. 8 Azs 233/2017-30: „*Nejvyšší správní soud již ve své dřívější judikatuře dospěl k závěru: „Pokud cizinec založil svůj rodinný život v České republice s vědomím, že jeho pobyt na území ČR je od počátku neoprávněný, bude rozhodnutí o jeho správním vyhoštění představovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod pouze výjimečně, což však nevylučuje, že takové mimořádné okolnosti mohou v konkrétní věci nastat.“ (právní věta k rozsudku NSS ze dne 28. 2. 2014, čj. 5 As 102/2013-31).“*

27. Aby žalobce mohl být považován za rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, musel by být v trvalém partnerském vztahu s občanem Evropské unie. Jak plyne z výše uvedeného, žalobce by s tímto občanem Evropské unie musel sdílet společnou domácnost, přičemž toto sdílení společné domácnosti by již muselo dosáhnout určité kvalifikované délky, aby byla založena trvalost partnerského vztahu. V průběhu správního řízení žalobce tvrdil, že se svou partnerkou spolu sdílejí společnou domácnost přibližně po dobu jednoho roku. Dle soudu je toto tvrzení žalobce vysoce nedůvěryhodné, když v řízení o správním vyhoštění (rozhodnutí vydáno dne 14. 10. 2020) žalobce existenci žádného partnerského svazku netvrdil, to neučinil ani v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí správního orgánu. Poprvé tuto skutečnost uvedl při podání vysvětlení v řízení o zajištění dne 1. 4. 2021. Zdejší soud má tedy značné pochybnosti o době trvání vztahu žalobce a jeho partnerky, a také o pravdivosti čestného prohlášení partnerky žalobce o době trvání jejich partnerského vztahu, které je součástí správního spisu. Nicméně v době rozhodování žalovaného však v žádném případě nešlo o dlouhotrvající vztah vysoké intenzity, jak již bylo uvedeno výše, a proto nelze považovat žalobce za rodinného příslušníka občana Evropské unie.
28. Městský soud v Praze považuje odůvodnění napadeného rozhodnutí za dostatečné a přezkoumatelné, ztotožňuje se s ním a plně na něj odkazuje.
29. Městský soud v Praze dodává, že žalovaný se také dostatečně zabýval možností udělení mezinárodní nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny. Soud se ztotožňuje s tvrzením žalovaného, že v případě žalobce nedošlo ke splnění důvodů, pro které by bylo možné mu udělit za účelem sloučení rodiny mezinárodní ochranu podle § 13 nebo doplňkovou ochranu podle § 14b zákona o azylu.
30. Pokud jde o námitku žalobce, že informace použité žalovaným nejsou dostatečné a nereflakují možnost vnitřního přesídlení, tak tuto Městský soud v Praze nepovažuje za důvodnou. Žalovaný zjistil skutkový stav věci dostatečně, žalobci umožnil uvést všechny podstatné skutečnosti, provedl s ním pohovor, shromáždil dostatek podkladů vztahujících se k aktuální situaci v Moldavsku. Žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 20. 4. 2021 a ve správním spise se nachází aktuální zprávy o zemi původu žalobce, např. informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 103426-6/2021-LPTP ze dne 3. 3. 2021 (tedy z doby cca 1 měsíc před podáním žádosti), která se věnuje možnosti přestěhovat se na území Moldavska z území Podněstří. Shromážděné podklady tak pocházejí z doby blízké vydání napadeného rozhodnutí a jsou přiléhavé pro situaci žalobce. Zdejší soud k tomu dále odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019 č. j. 6 Azs 82/2019-25, ve kterém se uvádí: „*Nejvyšší správní*

soud se ve své judikatuře opakovaně vyjádřil k povinnosti zajistit, aby při posuzování žádostí o mezinárodní ochranu byly získávány přesné a aktuální informace z různých zdrojů, týkající se obecné situace v zemích původu žadatelů (viz rozsudek ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Azs 310/2017 – 56, nebo ze dne 12. 7. 2018, č. j. 9 Azs 105/2018 – 42). Judikaturou tedy již byla řešena otázka aktuálnosti použitých informací o zemi původu. Konkrétní otázku, jak staré podklady (informace o zemi původu) lze považovat ještě za objektivní a aktuální, je třeba vždy posuzovat v závislosti na konkrétním případě, neboť jak správně konstatoval městský soud, zastaralost nelze posuzovat pouze na základě uplynutí času, ale je třeba ji posuzovat v závislosti na tom, zda nedošlo v mezidobí ke změně okolností. “Ve správním řízení, ani v řízení před soudem nevyplynulo, že by shromážděné podklady nevypovídaly o aktuální situaci v Podněstří, navíc žalobce neměl potíže při svém předchozím pobytu v Moldavsku mimo území Podněstří, a není tedy důvod předpokládat, že by tomu v případě trvalého přesunu bylo jinak. Žalobce ani nedoložil jiné informace, které by prokazovaly opak, proto dané námitce soud nepřisvědčil.

31. Dle Městského soudu v Praze se žalovaný dostatečným způsobem a zcela v duchu zákona o azylu vypořádal s argumenty, které předestřel žalobce během správního řízení. Také s výpovědí žalobce se žalovaný vypořádal a správně aplikoval informace obsažené ve zprávách, které pro dané správní řízení obstaral, kdy je porovnal s tvrzeními žalobce a na základě podrobných úvah vydal žalobou napadené rozhodnutí.
32. Městský soud v Praze shledal, že žalovaný řádně zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za tímto účelem provedl s žalobcem pohovor, při kterém mu umožnil sdělit všechny podstatné skutečnosti týkající se zejména důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, opuštění vlasti a jeho života v zemi původu. Žalovaný také shromáždil dostatek aktuálních a relevantních informací o zemi žalobcova původu. Zjišťovány byly jak skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, tak okolnosti hovořící v jeho neprospěch (ust. § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu). Dále zdejší soud konstatuje, že v případě žalobce neshledal naplnění žádného z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se zabýval skutečnostmi, jež v průběhu správního řízení vyšly najevo, jakož i tvrzeními žalobce. Při posouzení všech těchto skutečností došel soud k závěru, že správní orgán nikterak nepochybil ani během provádění správního řízení, ani při vydání napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (ust. § 3 správního řádu). Žalovaný rovněž dostatečně a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (ust. § 68 odst. 3 správního řádu) a proč jím přijaté řešení je v souladu s veřejným zájmem a odpovídá okolnostem daného případu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu.
33. Městský soud v Praze uvádí, že ze správního spisu nevyplývá, že by napadené rozhodnutí či jemu předcházející správní řízení trpělo některým z žalobcem vytýkaných deficitů.
34. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
35. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 28. července 2022

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně